

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

РОЗІ

Хтось намагався вдертися до моєї квартири. Чудово. Технічно це була не *моя* квартира, а радше квартира, в якій я наразі мешкала. Та це не змінювало суті. Якщо проживання в кількох сумнівних кварталах Нью-Йорка мене чогось і навчило, то це того, що коли не стукають, то не зацікавлені бути запрошеними.

Доказ номер один: наполегливе торсання — на щастя, замкненими — дверима.

Звук припинився, дозволивши мені видихнути все те повітря, яке я затамувала.

Не зводячи очей з замка, я чекала.

Гаразд. Може, я неправа. Може, просто сусід помилився квартирою. А може, той, хто за дверима, нарешті постукає, і...

Звук, наче хтось ударив у двері плечем, приголомшив мене, змусивши відстрибнути.

Ні.

Не постукає. І це, напевно, таки не сусід.

Наступний мій вдих був поверхневим, я ледь змогла набрати повітря. Але, чорт забирай, я ж не могла винуватити свої легені. Не могла навіть винуватити свій мозок за те, що той не здатен був виконувати базові функції, як-от керувати диханням, після того дня, який у мене видався.

Дві години тому те, що було моєю затишною та охайною квартирою останні п'ять років, мало не обвалилося мені на голову. Буквально. І мова не про тріщину у стелі чи якесь осипання пилу.

Частина стелі провалилась і впала. *Впала*. Просто в мене на очах. Мало не на мене. Утворилася дірка такого розміру, що чітко було видно інтимні частини тіла мого сусіда згори містера Брауна, який дивився на мене. Так я дізналася про те, чого ніколи не потребувала й не воліла б знати: під своїм халатом мій немолодий сусід не носить нічого. Анічогісінько.

Видовище не менш травматичне за шматок цементу, що мало не прибив мене на шляху до канапи.

А тепер оце. Вторгнення. Як тільки я достатньо зібралася з силами, щоб скласти до купи свої пожитки — під шльоним поглядом містера Брауна з його досі вільно обвислими... частинами — та рушила до єдиного місця, яке спало мені на гадку, зважаючи на обставини, і до якого хтось намагався якраз вдертися.

Щось схоже на лайку іноземною мовою долинуло з-за дверей, і скрегіт у замку поновився.

От лайно.

З понад восьми мільйонів мешканців Нью-Йорка потенційно пограбувати мали саме мене, чи не так?

Розвернувшись, я навшпиньках відійшла від дверей квартири-студії, до якої мусила втекти в пошуку прихистку, і обвела поглядом знайоме місце, перебираючи в голові варіанти.

Зважаючи на відкрите планування квартири, пристойних схованок тут не було. Єдина кімната з дверима, ванна, навіть не мала замка. Не було предметів, які можна було б використати як зброю, окрім кривого глиняного підсвічника, зліпленого мною однієї лінивої неділі, і хиткого торшера у стилі бохо, в якому я не була впевнена. Тікати крізь вікно теж не було варіантом, зважаючи, що це був другий поверх і не було пожежної драбини.

Сердита лайка долинала з-за дверей усе чіткіше. Голос був глибокий, музикальний, а слідом за словами, яких я не розпізнала чи не зрозуміла, почувся важкий видих.

Серце шалено билось, і я піднесла руки до скронь, намагаючись притлумити ростучу паніку.

«Могло бути й гірше, — сказала я собі. — Хто б там не був, у нього явно не дуже виходить вдиратись у квартири. І він не знає, що я всередині. Гадає, що квартира порожня. Це дає мені...»

Мій телефон дзенькнув — надійшло повідомлення, гучним та різким звуком прорізавши тишу.

І виказало мою присутність.

Лайно.

Скривившись, я метнулася до пристрою, що лежав на кухонному острові. До нього було не більше як три-чотири кроки. Але мій мозок, якому досі важко давалися базові функції, як-от ступити три-чотири кроки вперед, прорахувався, і я врзалася бедром у табурет.

— Ні, ні, ні, — почувла я слова, що жалісно вилітали з мого рота, і потяглась однією рукою до табурета. Безуспішно. І... Табурет гепнувся на підлогу.

Мої повіки зімкнулися. Наче мій мозок намагався хоча б уберегти мене від вигляду безладу, який я спричинила.

За грюкотом настала тиша, наповнивши кімнату фальшивим, очевидно, відчуттям спокою.

Я розплющила одне око і глянула в напрямку дверей. Може, все гаразд. Може, це відлякало... його? Їх?

Геть...

— Агов? — гукнув глибокий голос по той бік дверей. — Є хто вдома?

Чорт.

Розпрямивши плечі, я дуже повільно обернулася. Досі був шанс, що...

Мелодія, встановлена для дурнуватої мотиваційної застосунку, який я завантажила до того сьогодні, знову загорлала на всю квартиру.

Господи Ісусе. Хтось прийшов сьогодні по мене. Карма, фатум, доля, леді Удача чи якась інша всемогутня сутність, яку я явно розлютила.

Може, навіть Мерфі із його дурнуватим законом.

Нарешті я схопила свій телефон, щоб заткнути цю дурну річ.

Мимоволі пробіглась очима по нібито наснажливій цитаті на екрані: **ЯКЩО МОЖЛИВІСТЬ НЕ СТУКАЄ ДО ТЕБЕ, ПОБУДУЙ ДВЕРІ.**

— Серйозно? — почувла я власний шепіт.

— Я все чую, знаєш? — сказав непроханий гість. — Телефон, потім грюкіт, потім знову телефон.

Пауза.

— У тебе... все добре?

Я насупилася. Як зворушливо з боку можливого грабіжника.

Він не заспокоювався:

— Я знаю, що там хтось є. Чую, як ти дихаєш.

Я обурено охнула. Зазвичай я *не* дихала так важко.

— Гаразд, послухай, — зі сміхом промовив непроханий гість. *Зі сміхом.* Він сміявся? З мене? — Я просто...

— Ні, це ти послухай, — нарешті випалила я, чуючи, як мій голос ламається і тремтить. — Що б ти тут не робив, мені байдуже. Я... я... — я досі стояла, мов бовван, і ніяк не діяла. Час покласти цьому кінець. — Я телефоную в поліцію.

— *В поліцію?*

— Саме так.

Тремкими пальцями я розблокувала телефон. Годі з мене цієї... цієї... ситуації. Чорт, я сита по горло *сьогоднішнім* днем.

— У тебе є кілька хвилин, щоб зникнути до їхнього приходу. Поліційний відділок одразу за рогом.

Насправді його там не було, та я сподівалася, що він цього не знає.

— Тож на твоєму місці я вже починала б тікати.

Я ступила крихітний, обережний крок у напрямку дверей, а тоді зупинилася, дослухаючись до реакції, сподіваючись почути, як він тікає.

Але нічого не почула.

— Ти слухаєш? — гукнула я, а тоді спробувала заговорити знову більш грубим голосом. — У мене друзі в поліції Нью-Йорка.

Це була неправда. Максимум — дядько Ал, що працює охоронцем в одній компанії на П'ятій авеню. І це явно не вразило непроханого гостя, адже після моєї заяви і далі тривала тиша.

— Ну, добре. Я тебе попередила. А зараз я телефоную, тож черга за тобою... *бісів... клятий грабіжнику!*

— *Що?*

Попри мій жалюгідний та зовсім не загрозливий підбір слів, я таки увімкнула гучний зв'язок, і за кілька секунд голос диспетчера екстреної служби наповнив квартиру.

— Дев'ять-один-один, що у вас сталося?

— Вітаю... — я кахикнула. — Добрий день. Тут... дехто намагається вдертися до моєї квартири.

— *Стривай*, ти справді телефонуєш? — заволав непроханий гість. Але потім сказав: — Ну, гаразд. Подивимось.

І після цього знову засміявся. *Знову.*

Засміявся. Він вважав це кумедним?

— Це жарт.

Мої груди охопило обурення.

— *Жарт?*

— Алло? — долинуло з гучномовця. — Міс? Якщо це не надзвичайна ситуація...

— Ні, це вона, — одразу відповіла я. — Кажу ж, я телефоную, щоб повідомити про вторгнення.

Не встиг відповісти диспетчер, як заговорив непроханий гість: